

Provst Tønnesens Formand i Embedet havde nemlig været en hovedrig Mand, hvis første Gærning i Sognet bestod i at nedrive den gamle Præstegaardsbygning til Grunden og i dennes Sted for egen Regning at lade opføre dette Palæ, hvis Kostbarhed den Gang havde givet Anledning til formelige Valfarter fra hele Amtet. Sin Formue havde han erhvervet ved Giftermaal med en ældre, pietistisk Baronesse, der havde taget det Løfte af ham, at han — i det mindste til sit halvtredsindstyvende Aar — vilde vedblive at være Præst; og skønt Baronessen var død faa Aar efter Bryllupet, havde han trofast opfyldt hendes Ønske, indtil den aftalte Aldersgrænse var naat. Der gik endnu de fabelagtigste Fortællinger om den Letsindighed, hvormed han bortødslede sine Penge. Blot en Bonde kom til ham og beklagede sig over Uheld med Kreaturerne eller Brand i Sæden, slog han straks en Streg over hans Tiendeskyld og stak ham endda undertiden en Halvhundrededalerseddel i Haanden, naar han tog Afsked. Til Gengæld fordrede han blot, at man lod ham i Fred mellem hans Bøger og Kunstgenstande; og da Egnens Befolkning altid havde haft adskillig mindre Sans for Religionens Skatte end for mere haandgribelige Goder, havde der i de femten Aar, „Millionpræsten“